



## CRÍTICA DE TEATRE

# Nusos de dolor

**L'oreneta****Direcció:** Josep Maria Mestres**Intèrprets:** Emma Vilarasau, Dafnis Balduz**Lloc i data:** La Villarroel (24/II/2022)**JUAN CARLOS OLIVARES**

Douglas Sirk es va apropiari del torrent d'emocions desbocades

del melodrama per despullar el conservadorisme de la societat nord-americana i la seva hipocresia. Guillem Clua, que ja havia re-significat amb *Smiley* un gènere igual de clàssic com la comèdia romàntica, també fa servir a *L'oreneta* l'agitació dels sentiments de dos personatges ferits per denun-

ciar la violència explícita i implícita contra el col·lectiu LGTBIQ+. Una diferència entre Sirk i Clua: per al primer el melodrama és l'avantsala de la tragèdia, per al segon és un vehicle de curació.

*L'oreneta* és un drama fet de successius nusos dolorosos que van creant un nexe profund entre els dos protagonistes. El públic els acompanya esglaiat en aquesta cerimònia entre el rampell, l'epifania i la serenitat orquestrada per l'autor amb la incògnita fins on arribarà el punyent joc de revelar la veritat que els uneix. No ha de ser

gens fàcil per a un director controlar una tensió dramàtica que té la velocitat gravitacional de l'abisme. Josep Maria Mestres surt amb excel·lent del repte dibuixant bé la latent expressió estètica que té el text i harmonitzant els seus elements de distensió, sense que sembli un recurs autoral. També ajuda molt que els personatges estiguin repartits entre Emma Vilarasau i Dafnis Balduz.

Aquí s'exhibeixen com dos mestres del drama emocional. Malgrat que els sentiments imposen la seva violència, en cap mo-

ment no es deixen portar per la visceralitat descontrolada i epidèrmica. Ni un segon d'histrionisme gratuït. La intensitat és sempre la necessària, encara que sigui extrema, per entendre que tot aquest viacrucis condueix a la salvació. Fins i tot les llàgrimes –alguna també entre els espectadors– afloren com si no hi hagués cap altre medi per alleujar momentàniament el dolor i tornar junts al camí del desconsol. Interpretacions sense salvavides però amb autoritat que només es poden celebrar. ●